

Kind 3 kop.

1903 a.

Kewade kannid

Ilukirjandusline väljaanne.

30 kop. eest saab iga üks minu 12 äärist ilma postirahata. annet aastas, ime maitsevat lugemise materjali ja 50 kop. eest saab igale tellijale ilmuwad nr. postiga toju.

Ilmunud on: **Tuule tiivul, Mõtte viivul, Narwa naljad, Külma-
kun öied, Tuule tiivul II ja Kewade kannid.** „Narwa naljad“ wähe-
tan; uute wastu ümber — seft et föit nr. lõpule jõudmas on! —

Maituus ilmub „**Tuule lennul**“ milles Nelipühiks ijaaraldane maitserikkas siju on ja nimelt: Lähedal on kewade — laul; Enam waimu!... Kirjeldus. Shipka latwal; Mis pean uskuma?... laul. Nelipühi juttus — jutt. Pimedas ajas — jutustuse lõpp; Ena — jutt; Mere peal laul! Kirjad; Wahepalad; Naljad; Eeterad jne.

Kui palju pahandust ei sünnita igale ühele see et dieti keelt ja kirja ei tunne — sellepärast juhiti aunistatud Narwas elawate eestlaste ja üle pea iga ühe, tähelepanemist, selle peale, et minu raamatukauplusjega täieline kirjatööde toimetamise kunnur ühenduses on. Siin saawad igasugused

palwekirjad

igasse kohtu- ja ametliku paika kirjutatud, edasi kaebtused ühe willunud advokati filma all kirjutatud, — ja mitmesugused wähemad tööd — hoopis odawa hinna eest valmistatud.

Auustusega **E. M. Franzdorf.**

Adress: Narwa, T. M. Францдорфу.

Narwas. **S. Paap.** Narwas.

Jubkentalis, Suures liinis omas majas.

Kõige suurem õmbluse ja kudu- * * * * *
* * * * * mise masinate kauplus ja ladu

soovitat kõige suuremas väljavalikus üleilma kõige kuulsamate wabrikute
õmblus masinaid, nagu:

„Phönix“, „Tentonia“, „Dürkopp“, „Original-Victoria“, „Kaiser“, „Hau-
mann“ ja „Singer“

masinaid ja kudumise masinaid „Cloriosa“, kes oma headuse ja uuema aja
ehituse poolest ilma wõistlemata kõige paremad on. Et minu kauplus masinaid
otseteel wabrikuteist ja suurel hulgal ostab ja et mull peale masinate kaupluste
weel mitu teist kasutoojat äri on, siis teeb see mulle wõimalikuks masinad
10—15% odavamalt müüa, kui keegi teine, kes omad masinad paari kaupa
Poolamaa juutide käest ostab. Kõige nende ülem. nimetatud masinate peal
wõib peale harilise õmbluse ka kõige ilusamat kunstnikimise tööd teha.

Kirjalik wastutus 5 aastat — hinnakirjad — hinnata.

Kõige täielikum

raua kauplus

Narwas

Suures uulitsas, omas majas nr. 56, telefon nr. 43.

Ulati on kauplusest saada: rauda, igast
suures ja jeltsis, tsinkplekki, wash-
plekki pumast ja kollast; traati igast jeltsi;
naelid kõiki jeltsi; lukud igast suures
ja headuses; ahjupliidid igast suures;
wiilid; wedru ja muud terast; telefo-
nid ja nende jäud; püsirohtu, haawlid,
padronid, huulid; lakid, wärwid õlid,
oliwi j. n. e., köied ja nõõrid; klaasi
iga jeltsi ja karwa; ahelaid; wilti ning
igasuguseid maha kraamisid, riistu ja
nõõrsid. Kõige paremad wäljamaa jala-
tritid — uksid — igast jeltsis ja suures.
Tellimised jaawad ka kirjalikult wastu
wõetud.

Amupakkimist

A. J. Nõmtak.

Geodot Tshugunow'i

kaubamaja

soowitab väga parajate hinda-
dega, weiksematele kaup-
meestele ja poodide pida-
jatele suure wälja walikus
igast jeltsi kauba kraami—
puhta raha, usalduse, kui ka wõla
peale.

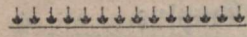
Hinnakirjad antakse ja jaadetakse
igale ühele soowi peale koju kätte.

Kõige arustusega

G. Tshugunow.

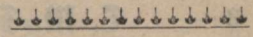
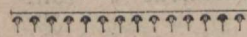
B. 2840.

[6]

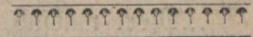
Sind 3 kop.
 Postiga 5 "
 100 lehte 200 "
 100 postiga 250 "

Kuulutuste hind 5 kop.
 pettit rida.

Tellida:
 Нарва, Т. М. Франц-
 дорфу.

Res 4 efj. tellib jaabl prii
 Res 2 " " 1/2 prii
 Res postita 5 efj. 1 prii

Kewade kannid

Toimetanud **C. M. Franzdorf.**

Tööle!

ui elutõde külm ja kare
 Sull lahkuseta läheneb,
 Jäeb paleusest paljas ware,
 Ja imewalgus väheneb —
 Siis ehmatad, tee pitk ja pime,
 Ei peasta sealt sind ükski ime.

Siis ära pane sülle käsi
 Sa õnne järel hõigates,
 Ei pilkaw wastukõla wäsi
 Su südant läbi lõigates —
 Waid wiibimata wööd sea wööle
 Ja tõtta tüdimata tööle!

Töö saadab rahu südamele
 Silm selgelt elushti näeb,
 Nii wõidab õnne enesele
 Ja kuldne lootus täide läeb —
 Siis näed sa waikselt wara hilja
 Tööst tõuswat magust wõiduwilja!

Elise Aun „Luane linnuke“.

ENSV TA
 Kirjandusmuuseumi
 Arhiivraamatukogu

50 005

Torfu tsensuri
 arhiivist 1912

Raksumail laenetele.

Zutukene Hungerburgi suweelust.

C. M. Franzdorf.

...Meri mäsšab, möllab ja keeb.

Tema ühetasased, rahulised laened hälliwad tuni „kaunis kõrge kaldani; — lofsutawad ja loputawad wiimase kui kõntšakibemefese, wiimase kui konnakarbiſese — oma sügawasſe woogudesſe, oma igawesefſe ema rūpesſe — tagaſi.

Mere ühetasane sumifew laenetamine mõjub wäga mõnufalt kaldal istuma inimese nerwide peale. Tema tume, kumaw heal, kui ütles pingil wiibiwa piigale: „Sa kallis laps! kuule, o kuule mu kõnet! Sa aru mu sügawast, südamepõhjaſt, tulewaiſt sõnadesſt — ole waiſne, ole rahuline — ära ihka palju — ära hädalda wafju — alanda ſaatusſe alla“!...

Ta kärſitult jäeb neiuke kuulama. Tahtmatalt lööb ta omad filmad maha — imeſtawalt waatab ta oma ette — wõib olla, alles eſimeſt forda omas elus — elus nii täis mäsšawaid mürinaid — täis jookſu, rahutut tormamiſt — ja ta waitib — waitib et omi mõtteid koguda — et põrmugi aruſaada miſ ta enne oli — miſ ta nüüd on ja — miſ teda ees ootab!...

Meri aga mäsšab, möllab ja keeb.

* * *

...Teda ümbritſeb roheline männamets. Mets milles tuhandete kaupa wähemaid linnufefi omi heali proowiwad, milles õhtuehal ja hommikufoidul õöpifud ei uinu, pajulinnud ei maga ja känd ei tuku.

Keš waitſelt, rahuliſelt jookwib ſuwe ära elada, kelle nerwid on „elu wahutawail woogudel“ ära klopitud, keš on

igast külleſt eluſaatusſe käeſt muſata ſaanud — ſee tulgu ſeie laſjuma laenete lähidufesſe ja kuulaku ſeda imeliſt loodusſe poolt hinnata annetawat — kontſerti pealt!...

Siin — Soomelahes, ſiin kus emake Narowa omi laſjumaid laeneid alla, mererūppe hällitab — ſiin on waiſne paigake, on paigake ſiin ilma peal — kus iga üks eluſt hoopu ſaanud hingeke julgeste oma elu üle nuttagi ſuudab ja — kus loodus, ſee lahke ning waiſne loodus tema oma ſuigutawa ſuminaga, oma rahuſtawa lindude kooriga õhtul magama paneb ja hommikul unest üles äratab!...

„Miſ olin ma enne?“ sõnab weike neiuke rahutumalt jalaga liitwa liſkates. „Miſ olen ma nüüd?“... Ta ſügawast ſüdamepõhjaſt tulew õhtamine ſurub, piigistab ta filmiſt wee wälja....

Ägedalt tõmmab ta taſkuſt ninarätiku ja äigab üle näu.

Wõttab oma päewawarju, tõuſeb ülesſe ja läeb.

Kuhu?... * * *

...Ta meri mäsšab, möllab ja keeb.

Kaugel, eemal teiſteſt majadesſt wiimases aia otſas on üks weike, üksiklane, wana pingifene. Urwa tuleb ette, et tema peal ka keſki aſet wõttab — ta on kui unuſtufesſe jäetud ſuurte puie ja pööſaste taga. Pingi ees on weikene ümargune lauakene, miſ ju wiltu wajuunud ja ſelle pingi peal, pead kätte peale tuetades iſtub meie weikene mere ääreſt ära põgenenud neiuke. Ta keha wäriſeb ägedail lõõfikel, ta filmiſt woolawad jämedad piſarad....

Kaua ta ſiin iſtunud, kaua ahāſtanud, kurtunud ja nutnud, ſeda teab ükſi tema ja ülewel kõrgel Jumal.

Nüüd tõstab ta aga järsku ja otfus-tawalt oma käherat peat, raputab teda rahutult, julgelt ja sõnab:

„Kõik on auur, suits ja wale!... Siit saadik — ja mitte enam... Misiki asi ei ole ilmaški — hilja!... Mull on jõudu, mull peab ka tahtmist jättkuma oma elu munta!... Jumalaga Sassa — Jumalaga Kolja — Jumalaga Wasša — teie Weera lähed — koju!... Koju — mu Jumal, kui magus sõna?... Koju, o taewas anna andeks mu pattud; o Jumal ole mulle armuline — ma lähen koju!... Lähen jälle sinna kus ma esimest korda päewa walget nägin, sinna, kus mulle ema rinda andis, kus isa — oh taewas mu kuldne isa, mind kaisutas, mind kallistas, põlwe peal mind hüppitas, maha pani mängitas — sinna, jah sinna ihkab mu hing!“...

Kuid meri mäsšab, möllab ja keeb....

II.

...Wali koera haukumine õues kuu-
lutas külalise tulekut.

Üks tehti lahti ja kellegi naesterahwa pehme heal kutsus koera ära, see aga ei annud järele waid haukus weel wal-
jumine.

„Dere õhtut, emafene—olge nii lah-
ked, kas siin elab Jüri Mätlik?“

„Dere jumalime, elab küll — on aga
praegu suremisel haige, kui...“

Hele kiljatus kuulbus tulija suust, ta
tuikus ja kufkus rohelise muru peale
õues maha.

Suurde ruttawad wanaeit ja noored
mehed tõstiwad ta ülesse, keegi andis
talle külma, karastawat wett juua ja
tuleja löi filmad lahti ning küsis:

„Kes ütles et Jüri Mätlik, minu

isa — suremas — haige maas on?... Kes
ütles?!...“

„Mu tütar!... Mu õde!... Mu õde
kostiwad healed läbi segi. Sa tuleja
langes esiti ühe wanema naesterahwa,
siis noorema ja wiimaks nooremehe
rinnale ja suutles neid kui ema, õde
ja wenda!“...

Ja meri ei mäsšanud, ei möllanud,
ei keenud mitte siin!...

Minult juur duekoer Sektor, käis ühe
juurest teise, nuusutas ühte kui teist ja
liputas sõbralisel, heal meelel, oma paffu,
rasket jaba.

* * *

Tumedaste walgustatud weikses kamb-
rifeses, suures sojas fängis, walge linade
ja padjade peal, lamas Jüri Mätlik,
kuusiku kohaomanik raskes soojatõbes
maas. Tema film oli tuhmu, waade
segane, ihu ära lõpnuud ja heal kähijew.

Tema naene astus tajafeste ta juurde
ja teatas midagit talle kõrwa sisse.

„Mis!... Mis ja ütled?... Widri,
meie Widri on koju tulnud?!... Kus ta
on siis?“

Sa Weera oligi jeda oodanud. Nüüd
astus ta aral, wankuwal sammul oma
hea isa woodikese juurde, langes sinna
põlwili maha, lahutas omad kaed üle
haige lajali ja kattis tema ära uiwanud
põski, otjaesist, juud ja filmi oma mu-
judega...

„No kas tõeste siis sina oledki minu
weike Widri?... Mu uhje Widri kes ifka
alati linna lubas minna ja kes wiimaks
sinna kaduski?... Sina siis oled ifka mu
Widri“?... päris haige, raske kähijewa
healega.

„Jah papp — isa — jah mina olen
feesamane uhje ja üleannetu Widri, kes

siin seia maha jättis ja kauaks, kauaks ajaks siit ära läks, sinna, kus hiilgus kus jära?... Aga nüüd olen ma jälle siin!... Anna andeks mulle mu isa, anna andeks et ma ehk julle mõni kord südame valu olen teinud, ehk sinu meelt pahandanud!..."

"Laps — Jumala teed on imelikud!... Palu teda, tema on armuline, — minul ei ole julle mitte midagit andeks anda, mul on hea meel, et ja mind veel enne lahkumist siit ilmast vaatama tulid. Nüüd võin ma rahus ära surra, sest mu filmad on siin jälle näinud!..."

Kaua, kaua istusivad isa ja tütar; terve öö olivad nad üleval ja rääkisivad üksteisele oma häda, oma elu, oma valu ja kui homikune koit taevast kulbas oli isa rahuliste, vaikseste igamehele unele minnud....

Aga meri ei mäsjanud, ei möllanud siin mitte; kõik oli vaikne, oli pühalik kui firiküs.

III.

"Gedi, istume siin natike? Mu jalad on nii väsinud, keha roidunud — ma jooviks jugu puhata!"

Ja kena paar istus mere ääres olewa pika pingi peale maha.

...Ja meri — see mäsjas — möllas ja kees!...

"Aga ega ja end haige tunne olevat?" küsis noormees naesterahvalt.

"Ei mitte. Ma olen ka jugu toibunud ja ma usun, et see jellest pitkast jalakäigust — raudteelt kuni seie, — ehk tulla võis, ma..."

"Kas ei tahtnud ma kohe wakkalilt hooft wotta?... Sina aga puikleid kui randa jelle wastu ja kordasid ifka et

Sõesuu siinsamas, külle all pidada olema, aga kui palju ei ole meie mitte nüüd jalgsi ära pidanud käima?... Oleks ma hingest jelle maa kaugust märgata wõinud — ei mina jala seie küll poleks tulnud!..."

"Kallis, ma tahtsin just jalgsi seda teed ära käia! Ma tahtsin siin iga puud, iga põesast jälle oma filmaga waadata, teretada... Dn ju enam kui kolm aastat jellest möödas, kui ma wiimast korda siin olin!..."

Rääkija wajus jügamasse mõttesse.

Siis kohendas oma jügise kübarat, silus otjaees kaswawaid juukse lokkijid — joris rahutult oma jalaga liiwa ja algas.

"Kuule mu kallis! Su siis, kui ja aasta eest minu kätt ja südant omale palusid, — millest ma siis mitte teadagi ei tahtnud — aga ainult sell mõttel, et ma omast elust julle õige pildi ette pidin kujutama — pildi mis ma mujal ei jõudnud ei jõhkanud ette kujutada kui siin — siin sellesamase pingise peal — ja weel seal, näed eemal seda pitka männatukka — seal waihes aianukakeses!... Miks just siin ja seal — jellel on oma kindel, minu kohta nii wäga tähtjas põhi!... Kuule siis mu kallis oma Widri pihtikõnet — liifka teda peale kuulmist enesest ära, ehk tõmba oma riinale... see olgu sinu otjustada, aga ma ei wõi, ei suuda teisi — ma pean end julle pihtima — pihtima enne kui meid waimulik mees üheks kehaks kokku julatab!..."

Ja waihis weidi.

Selgeste oli ta rahutult tuffuwaid jüdame löökisi kuulda...

Ja meri — oo, see mäsjas, möllas ja kees!...

* * *

„Waewalt oliwad mull „piima ham-
bad“ juust wäljas, waewalt tundsin ma
et püsti suudan seista ja—kohe arwasin
et nii ka omast tulewaseft elust läbi
jõuan tungida. Mulle ei meeldinud mu
ifa kodu, mulle ei passinud mu ema
kolle—ma tahtsin juuremat, awaramat,
lahedamat kätte saada. Ma sõitsin hea
õnne peale oma kodust wälja, ise omale
tööd= leiba otsima. Ma jõudsin seie —
üsnä jellesama pingi peale kus nüüdki
istun — siis oli siin aga hoopis weike-
sem, pool küljekili seijaw pingikene ja
istusin siis mõni tund ning wahtisin
laiali — suul — filmil neid mäsawaid
merelaeneid pealt... Palju inimesi käi-
fiwad siin edasi=tagasi. Kõik oliwad tore-
daste riides, lustilised ja lõbusad ja
mulle torkas jüdamesse ka niijuguseks
saada!...

„Korraga istub üks wanapoolne paks-
eit minu kõrwa, küsib kentjatas Gesti-
keeles minu nime, seifust ja mis ma
soowida? Ma wastan. Tema seletab, et
tall küll ühed jaksad olla kelle juurde ka
Gesti keelega rääkijaid tütarlapsi teeni-
jateks wõetakse. Ma läksingi. Sain koha.
Sõitsin Peterburi. Teenistus oli hea.
Sööök puhas ja wäga meeldiw, nii et
paremat soowidagi ei olnud. Seal juri
aga wana härra üks Baltimaa krahw,
kõrges kroonuteenistuses olem isik —
järsku ära ja tema poeg tuli Italiast
koju. Asi hakkas mulle piinlikumaks
saama, ta hakkas mind küsima — aga
ma olin külm kui jää... Meie perekond
käis alati enamaste Hungerburgis mere
weel. Ja kui mina igatepidi küllustega
üle külwatud — selle aegutawa kuristikü
poole alla waatsin, kuhu ma iga filma-
pilk siisse wõisin kukkuda — käis hirmu
ja wäristuse juga mu rinnust läbi —

ja siin, siin jamas afus mu hinge iha—
„maha kõik hiilgus, mudasfe kõik tore-
dus — koju — kippus mu hing!...

„Lähme mu kallid—lähme ma näitan
sulle selle koha, kus ma kui Lunastaja
weikese pingikese peal werd higistasin,
siis—kui siinjasamas otjuseks olin teinud—
koju minna!...

Ta haaras nooremehe käre ja tõmmas
teda pingi pealt ülesse.

...Aga meri mäsjas—mõllas ja kees!...

IV.

Kõle jügiene tuul hulguis puude lat-
wus. Rabisedes pudenesiwad kolletanud
lehed puie pealt maha.

„Siin, jellesamatse pingi peal tõu-
tasin ma oma näriwat hiilgust; oma
piinawat peensust — maha jätta. Siin
istusin ma kaua, kaua. Siin puistasin
ma pijaraid palju — palju!... Gedi,
istume seie maha, see koht on mulle
püha. Siin, jah siinjasamas wõitlesin ma,
ja sain wõitu—wõitu omast uhkest, wast
ka hukka minna kipuwast—jüdamest!...”

Ta rääkija tuetas end pingikese peale,
kuhu ka noormees aset wõttis.

„Do Gedi—kui petlik, muutlik, jalalik
on nüüdne hiilgaw maailm?... Kui ma
oma ära elatud tundide peale tagasi
mõtlen, siis ma arwan, aiman — miks
inimesed nii muutlikud, nii kurjad, nii
õelad wõiwad olla — siis peatsin ma
küsima: „Mis jäuks, miksparast on ini-
mese sugu siin olemas, liikumas, elamas?”

...„Ma wajasin kui muinasjutuline
printsesse hiilguse ja külluse julle. Mulle
tehti kõrge härraste ukseid lahti, — aga
minult hakati nõudma selle hiilguse, selle
uhkuse eest tänu ja misjuguft tänu?...
Mind ähwartati kui koera uulitsale
ajada — kui ma mitte

Minult waikist fohinat oli kuulda. Bidri oli Gedi rinnale langemud ja fofistat talle jala fõnu kõrwa. Ta meeled olid ärritud; ta jutustus tükkeldud; ta hingamine raske.

Eiis tõstis ta omad hiilgawad filmad üles. Tõustis püsti ja sõnas:

„Nüüd kuulsiid ja kõif!... Nüüd tead ja kõif ja nüüd votan sinu wastust — sinu sõna?!...“

„Mu Bidri!... Mu Gedi!...“ Ta armastajad langesiwad üksteise kaendla!...“

Ja meri?...

See mäsšas — mõllas — kohas ja — kees!...

Oleks see meessa minula?...

(Rahwa laul).

Oleks see meessa minulla
 Oleks see kaasa kaulla —
 Mis siin sõidab teeda mööda
 Ratsutab mööda radasi —
 Helgib helmene hobune
 Paugub paasine tänawa
 Laksub looka, kulda kirja —
 Raksud saani, rauda talda,
 Mees on pealla kui see päiewa
 Wöö kui wihma wikerkaare
 Kübar kui kiriku kella! —

Mai Mikini suust.

Kirjad.

„Zasnaja-Poljanka“ — 1902.

I.

Urwan mitte asjatuks, fiin mõni rida sellest kohast kõneleba, mille poole kõige haritud maa ilma filmad pöördud on; sellest mehest! kes enam on waimutööd sünnitada juutnud, kui mittu kümnet teist — kokku —

see mees on meilegi wäga tutaw krahw Leo Nikolajewits Tolstoi.

On keski mööda Moskwa-Kurski raudteed sõitnud, see on ka Tuula linnast wersta 10—15 eemal, „Zasna“ ja „Shitowa“ wakkalide wahel kohtades, wagunis sõitwa rahwa keskes iseäraldast elawust, liikumist, kõnelemist — tähele pannud. Ei ole weel ette tulnud, et reisiad sellest kohast ilma L. N. nimetuseta mööda oleks sõitnud. Nagu üks raudtee teenija mulle ütles, tõusta selle koha peal igauks oma istmelt ülesse, haarata „pikkad filmad“ kätte ja tötata afende juurde, et sealt paremine eemale, kuulsa kirjaniku mõisa, „Zasnaja-Poljanka“ poole filmitjeda.

Mitte nii wäga ammu, olla jälle kõif inimesed wagunites ülesse tõusnud ja afende juurde jooksnud.

Selles wagunis olla palju noori teaduse jündrid olnud — Sakslasi ja Wenelasi. Peale afendest wahtimist on nad ühe kestealise naesterahwaga jutusse saanud, kes nii wäga sellest kohast, kui ka seal elawast kuuljast kirjanikust, kõnelda on teadnud.

„Nagu näha, tunnete teie krahwi L. N. wäga lähidalt?... olla keegi jeltfi seast küsinud.

„Nii palju, kui see ühe neljakümme aastase abielus elamise järele — wõimalik on... wastas naesterahwas waikse, pehme healega.

Nähes et nende ees kuulsa kirjaniku abikaasa istub, tõuſiwad kõif Sakslased ülesse ja andsiwad talle auu, kuna Wenelased istuma jäiwad. Seda juhtumist on kohane maakonna arst J. ise pealt näinud.

...Käes olewal juwel juhtusin ma ise „Zasnaja-Poljanka“:

Küla on mööda mäge lajali. Ta ei ole suur, kõigest 50—60 majani, aga tema peale waadates peab ütlemä; forraline puhäs küla. Majad on enamaste teliskiwist, roheliste katustega. Plus koolimaja, puhäs, suur. Igalt poolt paistab jõukas olek wastu. Ma jäin juure alle puiestiku ees seisma. Selle hakkul oliwad kats walgeks waabatud kiviposti, teine teisel pool teed, püsti. See on tähtjas „Zasnaja-Poljanka“ puiestik. Sellest mõni kümend samm eemal, seisab peegli selge järw, kelle kaldad weepajude ja kaskedega kaetud on.

„Kas krahw L. N. kodus on“ küsijin mina järwekehe kaldal istuwa kalapüüdja poisikehe käest.

„Kodus“.

„Aga kas ta ka terve on?... Kas tema kedagit ka jutule wõtab?..“

„On wist terve. Sellepärast et krahwina alles Moskwasse sõitis. Müüd on peremees ja tema tütar kodu... ja weel kliinika tohter“!....

Ma käskijin oma tulekut krahwile teatada ja mõne minuti järele teatati, et krahw mitte waba pole.

Müüd wiijin ma wäsinud hobuse pärnade alla ja hakajin ümber filmitsjema. Kõik mõisa oli väga suurepäraline, puhas, waike, iseseisjaw. Kahefordne härrastemaja—üleüldse walge, roheline katusega ja tema lähedal olewad teenijate majad, asenesiwad üsna puistatus. Palkoni trepijine oli mitmesuguste rooži klumpidega ilustatud, millede keskelt puhtad, peene kruusaga üle riputatud kõmmiteed loogeldi läbi jooksiwad. Igal pool puude alune wiludus. Gemal gümnaastika redelid ja nõõrid. Pingid ja lauad. Surma waiikus.

Ei olnud pooltki tundi mööda läinud, kui eemalt palkoni trepi pealt krahwi L. N. arst M. D. Nikitin (mida ma pärast teada sain) kes käega minu poole näitas. Mind täitis hirmus rahutus. Ma suudsin waewalt end walitsjeda.. Kõik püüdmine, külmawere-line ja rahul olla—oli asjata waew! Mu waimu ette kaswas aga pilt et ma mõne minuti järele selle isiku ette astun, sellega nägu näu wastu kokku puudun, kellest praegune aeg kõige enam kõneleb ja kes XIX aastajaja peategelane — waimuwäljal — on!...

....Gemalt puude alt paistis, ette poole longu hoidwa wanamehe kogu. Ta tuetas oma käes olewa tugewa kepi peale. Ta juuks ja habe oliwad hallid. Pittad hallid kulmumarwad katjivad pooldi, tema terast pehmet filmawaadet. Teraw nina ja alla langenud paled andjivad raskest haigusest tunnistust. Seljas oli wanakesel willane palitu, finise wõõga pealt kinni. All pool

hall töw pluusa. Jalas pittasäärtega saapad ja sügawad kalosid.

See oli—krahw Lew Nikolajewits Tolstoi.
(Särg järgmisel andes).

Mõtte salmid.

Meil õnnepaik olla wõib Eedeni õues
Kuid Eeden, see asugu, me eneste põues.

* * *

Kurja wastu julgest wõitle.
Kurjategiat sa sõitle!
Siis sus elab auusam püüd
Oled Eesti auu ja hüüd.

J. M. Eisen.

* * *

Waata ette, waata taha
Ära jäe sa ajast maha!

Bimedas aias *).

C. M. Grandorf.

IV.

Auupakklikult pidin ma ülesse tõusma ja neuu käekest õrnalt piigistama.

„Wõi niisugune oli teie lugu. See on ju tore roman! Kuid ma palun, kas ei wõiks teie weel sugu kannatada ja minu feltjäs wiibida?..“

„Ma tänan, omast soojast südamest teid — auustatud noormees, teie poolt pakutud, sõpruse eest—aga palun mind wabandada — ma pian Jõesuhtu tagasi sõitma, sest nagu ma kahklen, oli see kiri wist Jüri ja ei mitte minu sõbranna käest. Ja kuhu ma siis siin ka

*) Waata „Narwa naljad“ ja järgmised andet.

kaumaks jäeksin? Wiimane parahot sõidab küll siit kell 11 wälja — ja ma ujun et kell warsti jeda saabki.“

Ta otsis oma uuri — aga jeda ei olnud kuskilgi leida.

„Oh mu Jumal—minu uur?!... Minu leeriaja mälestus?!...“

„Mis, mis on? Uur on kadunud?...“ küsisin ma järsku püsti karates ja neiu kättest kinni hakates.

„Minu leeriaja mälestus?!... Minu papa mälestus?!... Minu kallis, kuld-uur?!...“ ja neiu langes nuuksudes istme peale tagasi.

Ma püüdsin, nii kui wõisin, teda trööstida. Aga neiukest ei näinud miski asi, ei miski sugused sõnad trööstivad. Ta nuttis mis nagises ja lufjus ilm-lõpmata ühtesoodu edasi.

Ma sain ju iseenele üle pahaseks. Miks jelle pingikese peale istuma jäin? Kas mull jeda etendust waja oli?... Efiti langeb mulle tahtmataalt õrn neiu kui takjas kaela ja siis — nutt lahti!... Mine ja naesterahwastega edasi saa!...

„Aga armas Klaara....“ algasin mina, kuid sain weel kohmetumaks oma ütelse „armas“ üle.

„Mu kallis neiu“... püüdsin ma parandada, kuid tundsin fiiski, et ka see ütetus paras ei olnud....

„Kuustatud, mu armas, mu kallis—neiu“... Nüüd olin ma weel suuremas pedalis. „Kuulge mind Klaara, sain ma nüüd hoopis lihtsalt öelda—“ kuulge lähme ja waatame, ehk leiame teie uuri kuskiltki weel ülesse?... Ehk kufkus ta jenna maha, kus teie enne istusite ja kus Jürit üle pingi maha lükkasite“....“

„Jah mu kal... mu kaitseja, lähme pealegi; wõib olla et ehk ta jeal maas

on — aga kui ei ole — siis on see kelm teda küll enefega kaasa wõtnud!...“

Me tõusime istmelt ja hakasime mööda trepi astmeid ülesse poole ronima. Neiu wõttis usaldawalt minu käelt kinni.

Udu oli jugu lahkunud. Raugelt lääne kaarest oli täiskuu ülesse tõusnud ja walgustas oma kahwatuma palgega Narwalinna pimedataeda, puid ja pöösaid. Me jõudsin sinna paika, kus Klaara oma kawaleeriga istunud oli. Kui me tüff aega hoolega otfinud olime leidfimegi uurikese rohu seest üles.

„Oh mu kallis, kallis uurikene!“ sõnas neiu teda minu käest wastu wõttes: „Ma arwasin, et temast ilma jäen aga ei—ma leidfin sind weel ülesse!...“

Ja Klaara sundles, fillus ja paitas uuri kui wäeti laps.

„Nüüd on mull teile weel üks palwe ja see on: saadke mind koju?!... Ma ei suuda ei usalda ükfinda mitte minna!... Mis arwate, kui nemad ehk kuskilgi tee wõi uulitja ääres mind waritfewad?... Olge nii lahked ma palun?!...“

„Oh ei, fiin ei maksagi enam paluda. Ma olen nii õnnelik, nii — ah ma ei tea ifegi — aga ma ei peaks mitte siis enam wanapois olema kui ma teid koju ei saadaks... Ma pean oma pühaks...“

„Ega teie siis weel wana ole?!...“ sõnwas Klaara küfida.

„Arwan end küll — aga kuulge mu neiu, mu kulda kallis Klaara?... Istume seie pingi peale weel minutiks ajaks maha ja ma tahan teile midagit ära rääkida, ära öelda — millede all ma kui surmale mõistetud süüalune praegu kannatan“?!... (Lõpp tulewases andes).

Mis sa tahad, kewade?

Miks on sõudwal õrnad healed,
Kohisemas kase keeled?
Miks on ärkwal loodusilu,
Põgenemas waikne wilmu?...
Mis sa tahad — kewade?...

Miks, ma lind, ei leina sugu?
Miks ma aiman lusti lugu?
Miks ma hõiskasin, miks paisus
Süda ühes õnne kaisus?
Mis sa tahad — kewade?...

Kewade, — sa waata ette, —
Ära jäga õisi kätte
Lugemata — neist saab lõkkeid —
Suudad sa siis teha tõkkeid,
Kustutada taewatuld?!...

Anna Harwa (Lunuletuscb).

„Kas said?“...

Õsmaspäew.

Peetriplatfil on waikne elu. Minult
froomu wiinapoodide ümber konutawad
mõned „finise“ päewa pühitsejad. Sa
ehh—kuhu minnagi? Tööd on wähe —
tööde tegemiseks tahtnisti, weel wähem!...

Arwaste astub mõni, märjuteje poe
uhest fiske ja toob weikeje pudelikeje
wälja.

Praegu astus üks maa Mats jealt
uhest wälja, läks jugu eemale, lõi pihu-
pejaga wastu pudeli tagumiku — korf
lendas ülesse ja mees lükkas pihuga oma
punaka habemekeje kaele poole, kõhatas
kaunis jügawalt rinna põhjast, ulatas
pudelikeje juu peale ja lastis märjufest
alla niriweda. Siis wõttis pudeli ära

puhkas, õhkas, wedas nägu wiltu —
jülgas ja jälle mekkis!...

Seda pitkalt mekkimist oliwad nii
mitmed linna „noored ifandad“ liht feeli
„pafatsfad“ pealt näinud.

„Mats furat joob wiina?!... Zufu
furat — mine tõmba pudel ta furadi
juu pealt ära — mis ta furat jeal üffi
kuugistab?!...“

„Mine furat, Zufu furat!... fundi-
fiwad mittu healt läbi segi.“

Zufu ei lastnud end ka kaua fundida.
Kähtu oli ta püsti ja Matsi pudeli
otjast finni.

„Anna jeie furat!... müristas ta Matsi
wastu.“

„Noh, noh—noor härra! Ega sellega
jüis nii häda ole, oota oota — küll ma
julle annan!...“

Ja Mats upitas weel pudelikest juu
äärele.

Kuid pusfipois ei näinud sellega rahul
olewat; ta haaras kõwemine pudeli tei-
sest otjast finni ja püüdis seda jooja
juu pealt ära tirida; jee tegi aga ühe
järju keeru ja pudel oli poisi käest lahti
ja teisel filmapilgul pörkas ta kõliseses
wastu pusfipoisi palet — puruks!....

„Kas said nüüd“?... küsis maa Mats
ja astus mõned sammud oma hobuse
poole.

„Oh ja furat!... Mats lõi Zufu näu
puruks — oh ja furat!... kifasiwad pusfi
poisid ühest juust. „Unname talle!...
Näitame talle“!... Ja kõik tormasiwad
kui kihulased Matsi kallale.“

„Tagasi prohwused!... kostis aga nurga
tagast wälja astuwa korra hoidja tugew
heal. Ja kõik pugesiwad üks jenna, teine

tänna — platfile jäi Mats ja werest nõrretawa näuga Suku.

...Asja lõpp: politsei, kurealune, protokoll!...

Teadused.

Tindi-järw. Üheks imelikuks looduse imeks ja nähtuseks tuleb seda panna, kuidas „American Stationer“ teatab, et seal Kolorados, Põhja Amerika maafonnas tindi-järw olla ülesse leitud. Sealset teaduslike siuga ajakirjad olla ju mitmet aega sellest järwest kõnelelud, neid olla aga selle eest naeru wäärilisteks mehekesteks ja naljakeitjadeks hakatud kutsuma. Nüüd on aga nii mitmed teadlased seda järwe järele katjunud ja uurimise alla wõtnud, kus nad otjusele on jõudnud, et järwe weji must, kui kõige parem tint on. Järw on nelikümend akrit juur. Tema pind on palju tuhakarwa tolmuga kaetud. Mitimest kohast on tema, peale kolmeajaja sülla jügan, mõnes paigas aga ei leitagi põhja. Keski ei tea selle imelise mustawee fogule paremat nime panna, kui „tindi-järw“. Niisama ei wõi keegi wee mustuse üle tarwilist seletust anda. Kohase Indianlaste keskel walitseb jelle tindi fogu kohta muinas jutt. Nemad kui wabad looduse lapsed teadwad kõnelelda, et järweweji sellepärast must olla, et sinna sisse maaaluste wulkanliste joonte kaudu, kurjade Indianlaste weri, mis põrgus põledes mustaks olla wäritud, joosta ja järwewee mustaks wärida. Kaugemale ei tea looduselapsed oma tarkusega mitte minna. Lord Anstelli, Clanikuse on aga seda wedelikku nii mitmele korrale koju wiinud ja seal teda järele proowinud. Kui selle musta wee sisse puhast walge paber sai pandud siis wäris see kobe end mustaks ja jäi niisugusesse olekusse mõneks ajaks; peale selle muutub paber karmiks, kui oleks tema tärklike korraga üle riputatud olema. Ka kirjutades saada kau-

nis kena, läikiw kiri. Kuid aja jooksul muutuda see punakas kollaseks.

Näpu-näited.

Mere soolase wee sees lapsukefi wannitada, ehk supelda lasta, kui nad ju peale kahte aastat wanad olla, pidada wäga terve olema. Alla kaht aastat wõib ka, aga siis olgu weji soe, ehk paras soe. Suurematel lastel wõib ju külm weji olla, nii kuidas neid korra harjutatakse—sojemalt külmemale. Mere soolane weji kaitsta lapsi Ingliseke wastu; see on kätte ehk jalgade nõrgastuste wastu. Wannitagu iga hommiku ja õhtu.

Marjade plekid, mis riide ehk rätikute külge on tehtud, saada kõige hõlpsamine ja paremine hapu piimaga riide pealt wälja wõetud. On riie weikene, nagu ninarätt, siis lastetagu otjekohe hapu piima sisse, loputagu ja pestagu natuke, wäänatagu kuiwaks ja pandagu warjulisesse kohta kuiwama. On aga riie suur ja tema peal mõned ainjad plekid, siis saagu piima sinna peale walatud ja need kohad pestud, mis määritud oliwad ja riie kuiwama pandud.

Ubi filmade wäsimuse wastu, olla selles kuidas „English Mechanic“ teatab, et inime, kes ühte järke palju lugema ehk kirjutama peab ja kui filmad walutama, tumedaks jne. lõowad—kui filmadele waba ümber waadet ja ikka iseäraliste wäriwide peale—juhitate. Keegi kirjutaja, kellel wäga palju ühte järke kirjutada waja oli, on ühel õhtul

just üht hädalist tööd valmis pidanud te-
gema, kuid filmaefine on tall hoopis mus-
taks, tumedaks lõbunud — nii et ta oma töö
pooleli pidi jätma. Juhtumise kombel lan-
ges tema waade, oma töö laua peale unu-
tatud naese mitmekarwalise wärwilise siidi
õmblustöö peale. Heledad wärwid mõju-
siwad nii rahustawalt tema wäsinud fil-
made peale, et ta mõne minuti järele jälle
oma pooleli olewat tööd edasi juutis teha.
Peale seda pani ta fagedaste oma töölaua
peale mitmewärwilisi siidiriide topsukeji ja
kui oma filmade wäsimust tundis, siis pööris
ta waate sinna peale ja sellest ajast saadik
ei tunne ta filmad mitte wäsimust. Rahjaks
ei nimeta ülemal tõldud ajaleht mitte tema —
kirjutaja — nime.

Wahepalad.

Mõne päewa eest seisis üks sõidu woori-
mees Padini linna jaus, Parisis ühe joogi-
maja ees oma sõiduriista ja hobusega. Woorimees oli ühe majahoidjaga tubliste
jutu puhumas ja oma ameti kohast, puki
pealt maas, uulitsal. Siin tehakse joogi-
maja uks lahti ja naeratawal näul astub
sealt üks ime ilus naesterahwas wälja,
hüüab pukile wõtab ohjad kätte — naeratab
weel woorimehe poole ja sõidab edasi.

Minuti kümme pärast sõidab ta hobusega
tagasi. Aga siin hakab woorimees neuufeselt
sõiduraha wälja norima. See ei maksa.
Ta seletab et tema mitte „woorimeest“ ei
ka „sakste sõidukohta“ ei ole tarwitanud,
waid woorimehe kohusi täitnud ja ilma
saksteta sõitnud.“ Nii lõpeb tulises sõna-
sõjas, mille järele tülitsejad politseisse kinni
wiiaakse.

Ra siin ei leia Prantsuse seadus-
tundjad neuufeselt mingisugust süüd olewat ja nad

ei tea millega asjale seaduslist lõppu teha.
Woorimees nõuab oma, neiu ei maksa mitte.

Nii anti ühe wanema gorodowoi — linna-
wahi — kätte seletada. See mees mõistab
kohut kui waga Salomon omal ajal: neiu
peab woorimehele 30 saut — meie raha jä-
rele umbes 37½ kopikat — sõitnise eest maksuma,
aga woorimees peab selle eest 30 saut trahwi
maksma, et ta omast kohast — pukkist — maha
oli tulnud. Ja selle otsusega oliwad mõ-
lemad rahul.

Wisbadenist istuwiwad ühel ilusal õhtul
kaunis suur seltskond elawaid politikamehi
laua ääres, kõigil suitsewiwad figarid suus,
ja puhusiwad politikast, kui ka praeguse
ajawõimumeestest, ning mitmest muust, elawat
juttu. Igal mehel oli oma arwamine. Keegi
elaw kõneleja kiitis kõige kõrgemaks waba
walitsust, see on wabariiklikst korda. Teised
aga iiklikst walitjuse wiisi, see on — korda
kus riigil ikka üks ülem walitjeja olemas on.

Seda elawat waidlust kuulas naabri laua
ääres istuw, halli habemega wanapoolne
mees, teraselt pealt. Et oma arwamiste
poole enam kaashealeliji wõita, pööris
elaw wabariigi kiitja eemal laua ääres
istuwa wanamehe poole ja küsis auupaku-
wal toonil:

„Kui ma mitte ei eksi, siis olete ka teie
nende hulgast, kes isewalitjuse wiisi heaks
kiidawad?...“

„Ja, teie olete dieti mõistnud, mu noor
sõber!“

„Kas ma ei wõiks teie arwamist jelles
asjas lähemalt teada saada?...“

„Wäga suure heameelega!... Minu esimene
ja kõige suurem arwamine seisab jelles, et
ma ise — Rootsimaa kuningas olen!...“

Raljad.

Klubis.

„Olge nii lahed ja wabandage mind? Ma olen oma rahakoti kodu unustanud ja faan homme teile oma mänguwõla ära maksma!...“

„Kas teil mitte hõbi ei ole, auustatud isand, mängima hakata — ilma rahata?!... Millega pean ma nüüd oma õhtusöögi ära maksma?!...“

„Neiud, tehke ise meesterahwale esimine abielusje heitmise wäljakutse!“ Rõnda hüüdis Kongregatši õpetaja oma koguduse wastu pühaskojas. Tema, õpetaja isanda Dr. Klasfi, kihelkonnas, kus 3000 inimest elada, ainult 120 abielulist paari olema olla. See olla temale, kui koguduse hingekarjatsele walus nähtus. Olla Amerika riigile ja „Newjorki-linnale — häbits. „Ja kes on jelles süüdlased“ küüda õpetaja koguduselt: „Naesterahwad ise!... Nemad olla wäga tagasi hoidwad; kahklejad, kartlikud, häbelikud — omi tundmuksi ilmjiks tegema, kui jutt abielu ja armastuse peale pöörduda — kuid see pidada muudetud saama! Kui muudes asjades ju naesterahwal meestega ühesugused õigused, kätte annetawat, siis pidada ka jelles asjas niisama tehtama. Naesterahwad pidada aga jelles esiti jugu harinema. Ei ollagi ju raske ühele armjale mehese kellele neiu ihust ja hingest minna tahab, ära öölda, et mina find armastan ja sulle ka naiseks tulen!... Praegu olla wäga halb aeg ilmas. Paljud mehed kolada niisama ümber ja ei tulla jelle mõtte pealegi, et waja ka naist wõtta. Seda moodi koguduse asjad ja hinge arw minna

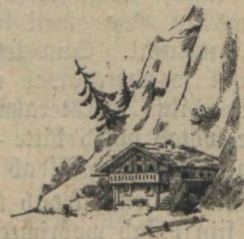
tagurpidi. Naestesugu pidada iseenele seal teed rajama, kus mehed jeda rajada ei mõista. Siis kaduda see hirmus sõna koguni ära „räägi mammale“ — siis tulla jelle asemele lühikene, otsekohe märki wiidaw weike lausekene: „Jina meeldid mulle — mina muidugit“ ka sulle — warfi teeme pulmad?!... Ja kui ruttu, otsekohe ja lihtja ei ole asi teha!... Kui kenasti ei juuda ju armastaw noor neiu neid sõnakefi suust wälja weeretada?!...“

Nii Amerika õpetaja. Ju tall ikka omast kohast ka õigus on nii kõneleda ja kogudust noomida.

„Kas oled kuulnud, et üks Amerika professor Jakob Leib seesuguse imeliku rohu on ülesse leidnud, mille jisse wõtja ära ei pea suremagi!...“

„Miks mitte, lugesin kah! Ja sellest päewast olen ma kui meelest ära, ma ei sa päewal ei ööl rahu mõteldes, et mina oma wana tädikese warast ilma pean jääma!...“

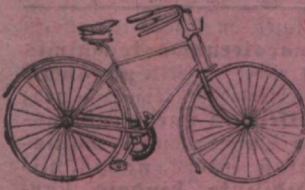

Дозв. цензурою — Юрьевъ, 7 Октября 1902 г.

Trükitud R. Põber'i trükikojas, Narwas.

**F. Nikolai
masinate magasin,**

Narvas, Suur. uul., Otto majas

soovitatav
juures wälja
walitus:
**kudumise
masinaid**
kõik pruugita-
wad klaasid—
jeltšid—alati
jaada.

õmbluse masinaid;

„Triumpf“, Sakamaa Singerid ja kõige uuema sistemiga

Centrallaevukese masinad ilutööde tarwis. Kunstiikimine saab hinnata õpetatud.

Valgrattad suurel wälja walitul ainult tuulhamatest Wene ja wäljamaa wabrikuteist.

Masina eli, nõelu kõigi sistemide tarwis ja ükšitud jaud on alati jaada.

Valgratta gummid, jadulad, latornid, ferrid, tüürid jne., ja kõiksugu ratta ehitus materjali on alati jaada.

Suur ladu põllutöö riistu, masinaid ja nende ükšitud jaud. **Kaorelahutajad:** Alfa, Vittoria ja ABC, 40 rublasti peale.

Hinnatirjad saawad tellimise peale postiga todu jaadetud.

Peale selle muretšen wabriku hindabega tulepritsid, schlauchid ja kõik tarwilikud nõud tulelaitse jeltšidele.

Adress: Нарва, Ф. Николай.

**Kolonial ja wiinakauplus
F. A. Toone**

Narvas, Suures uul., nr. 5.

Soovitatav juures wäljawalitus: Theed, kohwi, sukru, jahud, tangud, ja kõik muud würtš kaubad.

Wene- ja wäljamaa wiinad, likerid, naliwkad, passami, konjaki, rommi, mitmeteltšid õlled, mõdu, limonadi, ja jeltšeršid, kui ka kroonu wiinad.

Klaas- ja kiviiristad, kõõgi ja lauasaajad.

Lampisid ja nende ükšitud jäguisid.

Üga jeltšid tubakat, paberõssid, hülid ja sigarid kõigis hinnas ja headuses.

Kõikjeltšid kompjekid, bistwitid, kakao, šokoladid.

Silmapeju seepi, lõhnawad õlid, mängu-kaartid j. n. e.

Adress: Тооне, Нарва. Телефон nr. 15.

Ügajuguste riiete ja majatar-
wituste kauplus, ehitusmaterjali,

punde ja pallide ladu

Ühes Petrowskis, omas majas.

Amapakkulult

G. K. Abramow.

Murmaker

Bober'i

ülesti awatud uuri kauplus ja pa-
randamise töötuba.

Narwa linnas, Hermani uulitsas Weizeneni
Dulfiemi kõrwal, müüb ja parandab
kõiki ümrii ja kellaid kuld ja hõbe
hindadega. Et ma kõik
wõin nende headuse eest

Soovitan juures wälja wali-
tus meeste- naesterahwa ja
laste saapaid, paremateist Pe-
terburi, Warshawi ja Niia wa-
rikuteist. Kaup on hea, hinnad odawad.
Narwas, Suures uulitsas, Wenekiriku all
olewates poodides — mirga peal wastu
Peterburi wõderastemaja.

Auustusega **F. A. Scharonow.**

Minu juurest on alati jaada: theed, koh-
wi, sukru, püülijahu, manna ja
tatra-tangud, riiete ja maaldri-
wärwiid; fattusepappi ja igajeltšid
rauda, takku maja ehituse jaoks. Kes
1/2 hinnast üsse jaadab sellele jaadan kraami
koju järelnakšuga kätte.

Narwas, Tallina uul. omas majas, nr. 19.

Amapakkulult

F. Scharonow.

Soovitan omaist suurest walmis riiete ladust meeste- ja naesterahwa juweriideid, palitud, ülikondajid, westiji, pütsa j. n. e. Palun adressi meeles pidada sest, et minu kaubad otjeteel Peterburist saawad tellitud sünsetest igatepidi paremad ja odavamad on. Dstan linnu ja metslooma nahtaji ja maksan head hinda.

Kõige juurema auupatunnisega

Kalilulla Fetkulin.

**Juhentalis, ragatka ligidal,
Rosenbergi majas nr. 151.**

Olen saanud ja soowitan, oma auustatud ostjatele, juures wäljawalikus:

lampid,

igas hinnas, jeltjis ja juures; **Portselaan riistad; Glaasnõud; Auad ja kahwliid, Waasid, Wiinamarjad Almeria; Conserwen iga jeltji kalad; Sardinhad, Wähid ning Mustamere kalad. Tubakad ja sigarid** iga hinnas ja jeltjis.

— Kraam on wärske, hinnad parajad. —

Auupakkitult **S. J. Tshgunow.**

Prillid ja näpits-prillid

kõik №№, 90 kop. tüüff paremate Prantsufe optik-klaasidega, peentes nifeleeritud raamidēs. Mitmeaastases tegewuses niisuguse kaubaga, olen niikaugele jõudnud, et ije prilliklaasiji №№ järele wäljawalitseda mõdistan, mis igaihele nende silnade mõdda on. Sellepärast igaiüts, kes minu juures prillid ostnud on, woib neid mittu aastat järgimõdda ilma ümberwahetamata kanda.

Amerika kauplus

Suures uul., Linna majas.
seal kus iga asi 40 ja 90 kop. maksab.

Uus walmis riiete ja peene- kraami kauplus.

Narwa, Soaorus, Roosenbergi nr. 151.

Minu kauplusest on saadawal kõiffeltis **meeste- ja naesterahwaste walmis riided.** Kõik riided on hästi passiwalt walmistatud. Moobid on kõige unemad; ijeärans **uudiseid on naesterahwastele.** Mull on suur wäljawalik **maniskaid ja shlipfusi; maniska nõõpa, niiti, nõelu, sidiliinta, kindaid, korsettisi jne.**

Kes minu kauplusesse aga sisse astub — see leiab tõesti meeldiwat kaup — mis osta sünnib.

Tellimised riiete peale saawad igal ajal wastu wõetud, ka naesterahwaste, riiete peale. Kõige auustujega

A. Schiffer.

Keiserliku Weneaiatöö sehtliikme

Hermann Bebingi

Esimene ja ainus metall, palmi ja sammal-frantside töökoda, elawate rooside kaswataja ja kaup-
leja üle Narwa linna ja

lähikonna, Narwas Iwanipoolel, suruuaia uulitsas, omas majas nr. 85.

Elawate rooside ja metall frantside kauplus eht wäljamüügi koft: Narwa linnas, Suures uulitsas, Wene kiriku poobides nr. 3.

Walmis ristid ja ristialustiwid on minu juurest alati saada.

Johann Ellenbergi

Walmis-riiete kauplus

Narwa linnas, Suures uul pagar Jungi nr. 4.

Soowitab omaist suurest walmis riiete ladust wäga kohaste hindadega palitud ja ülikondajid. Tellimised saawad meeste- ja naesterahwa riiete peale alati wõetud ja töö puhtasti ning mo-
hindadega wal-

Soowi peale saab müüdüd ja uued riit